

*Srdce rodičov pri deťoch,
srdce detí – v tajge.*

(Príslovie džundžianskych Slovákov)

Na tomto mieste by sa vari patrilo položiť ctenému čitateľovi otázku, či už dakedy počul o pánovi menom Ráčz. Samozrejme, táto otázka je rýdzo rečnícka, pretože ak čitateľ vo svojej neskonalej láskavosti už siahol po tejto útlej knižke, dovoľuje si autor neskromne predpokladať, že meno pána Rácza mu nie je úplne neznáme.

Verných priaznivcov a obdivovateľov tohto literárneho hrdinu istotne poteší, keď prezradím, že v mojej fantázii sa má stále výborne. Jeho hotely, reštaurácie, pizzerie a herne prosperujú, tak ako to bolo aj v predošlých knihách z radu Rivers of Babylon. A rovnako sa pánovi Ráčzovi darí aj v ostatných podnikateľských aktivitách. Keďže je však vplyvným človekom a vie si nakloniť podobne vplyvných ľudí, podarilo sa mu úspešne sprivatizovať niekoľko lukratívnych podnikov. Napríklad kedysi chýrny stupavský pivovar, ktorý v poslednom čase krachoval. Ráčz ho kúpil za facku a všetci si mysleli, že ho vytuneluje. Ale Ráčz nie. Tentoraz nie. Pivo ho – na rozdiel od bankovníctva či poisťovníctva – naozaj bavilo. Nevytuneloval, ba práve naopak: obklopil sa odborníkmi a investoval do nových technológií. Kvalita kedysi takého populárneho jedenáststupňového Stupavaru šla hore. Na Agrokomplexe získal cenu a na pivnom veľtrhu v Mníchove dokonca zlatú medailu. Pomocou rafinova-

ne vedených reklamných kampaní naučil ľudí piť Stupavar. A novinka, sladové čierne pivo Mást 16°? Ide na dračku dokonca aj v Čechách. A to už je, ako sa hovorí, čo povedať.

Ráczi ani nie je veľkým expertom na pivo. Potreboval expertov, tak si ich kúpil. Sám pivo nevelmi pije. Dbá na líniu. Akéhokoľvek náznaku brucha sa štítivo zbavuje v domácej miestnosti na fitnes. Skôr dáva prednosť kvalitnej whisky. Tej najlepšej. Značke Chivas Regal je verný už dlhé roky, nepohrdne však ani značkou The Glenlivet.

– Nielen v Škótsku vedia vypáliť dobrú whisky! Nielen Hivaš-regál! – konštatuje a významne poklepáva po fľaši s nápisom Single Malt. – Aj na Malte! Táto maltská celkom ujde!

V poslednom čase prišiel na chuť i koňaku. Ak mu chcete urobiť radosť, obdarujte ho koňakom Martell Cordon Bleu alebo Rémy Martin Extra. Iste to ocení.

Raz mu priniesli fľašu mimoriadne vzácného starého armaňaku Cles de Ducs, ročník 1939. Ráczi sa poďakoval, aby neurazil darcu, ale za jeho chrbtom fľašu potom daroval šéfovi svojej ochranky Mozoňovi.

– Ráczi pije len francúzsky koňak! – vyhlásil opovržlivo. – Koňak z Arménska, bývalého Ruska, nech pijú bývalí eštebáci!

Ráczi nikdy nepovie nie ani dobrému bourbonu. Jeho značkou je, ako ináč, Four Roses.

– Vždy to nemusí byť len škótska alebo maltská whisky, – hovorí. – Dobrú vedia urobiť aj vo Francúzsku. Ten ich bourbon tiež nie je zlý!

Tolko o konzumentských návykoch pána Rácza.

Pekne sa mu žije v luxusnej vile nad mestom. Často sa tu však nezdržiava. Skôr ho možno stretnúť v budove hotela Ambassador Ráczi, kde má kanceláriu.

Keď sa mu z času na čas pošťastí prísť domov skôr, venuje sa rodine. Tá je mu chrámom i azylom v rozbú-

renom mori všedných povinností a starostí veľkopodnikateľa a mocného muža. Jeho žena, krásna a inteligentná Lenka, mu porodila dvoch synov. Staršieho Karola a mladšieho Atilu. Chlapci sú šikovní, dobre sa učia. Na rok pôjde Karol do elitnej školy vo Veľkej Británii. Do internátnej.

Karlovi sa to nepáči. Má tu kamarátov, v škole môže sekať formu, akého má otca. V Anglicku budú takí všetci. Možno bude on, Karol, medzi nimi najväčším chudákom!

V slabej chvíli sa s tým zdôverí otcovi.

Rácovi vylezú oči z hlavy.

– Rácov syn nebude žiadnym chudákom! – zúrkne.

Potom sa upokojí. Na tvár si nasadí vlúdnu, ale prísnu masku. Nech Karol nemachruje s tým, čo dosiahol on, Rác, jeho otec. Nech machruje s tým, čo dosiahne on, syn. Keď to dosiahne. Trochu skromnosti nikomu neublížilo!

Matka sa pridá. Je na otcovej strane, ale nadfŕza aj chlapcovi. Teraz sa jej už nepáči, že oňho na čas príde. Skúša za jazdy meniť pravidlá hry. Tvrdí, že chlapec je citlivý a bojí sa samoty. Teraz má osem rokov a dodnes, keď sa mu niečo sníva, zalezie k nim, k rodičom, do postele. Vari ho Rác nemá rád?

Rác sa zachmúri. Teraz má dvoch súperov. On, Rác, chce, aby jeho synovia boli tvrdí a vzdelaní muži. Žiadne citlivky! Áno, Rác má Karola rád. Veď je prvorodený! Má rád aj Atilu, druhorodeného. A má rád aj ju, Lenku! Lenže jeho, Rácova, láska nie je slabošská a zmäkčilá! Jeho, Rácova, láska je tvrdá, náročná a prísna! On, Rác, nechce svojich synkov do smrti kŕmiť rybami! On, Rác, chce svojich synkov naučiť chytať ryby! A lepšie ako ktokoľvek iný!

Karol tomu až tak nerozumie. Vycítil však, že matka by možno dokázala zvrátiť chod vecí a otcov ortieľ. Povedala, že on, Karol, sa bojí samoty? Áno, samota, to je to, čoho sa on, Karol, bojí! Bojí sa byť sám!

Rác sa zasmieje. On, Rác, bol sám odmalička. Je sirota! Polovičná sirota! Nikto ho nemal rád. Tam, odkiaľ pochádza, ho všetci vysoko sklamali a ešte vyššie ranili! Nech Karol jemu, Rácovi, vlastnému otcovi, nejebe mozog! Rác sa pozrie na svoju ženu a očami odrazí jej vyčítavý pohľad. Áno, on, Rác, to už musí takto povedať! Nech na neho Karol neoperuje so samotou! Nevie ani, čo je ozajská samota, a drísta! Keď on, Rác, prišiel do tohto mesta, v knihe Rivers of Babylon, tak tu vôbec nikoho nepoznal! Bol sám ako prst. Býval v kumbále za kotolňou! Každý hľadel, ako ho ogabať! Ale on, Rác, sa nedal! Lebo je čo? Lebo je inteligentný! Napokon sa vypracoval! Za celý ten čas našiel len jednu bytosť, ktorej mohol dôverovať a ktorá ho vysoko ľúbila. Áno, Karolovu matku! Kvôli nemu, Rácovi, dokonca odišla z vysokej školy! Lebo mu verila! A on bol čo? Zasraný kotolník! Áno, zasraný kotolník! Takto, ako taká kvetinka, sa on, Rác, šplhal zo svojho suterénu hore, za svetlom! A napokon je tu, kde je. On, Rác! A chce, aby Karol bol niečo lepšie! Aby nemusel absolvovať ani kúsok z tej strastiplnej cesty, čo on, Rác, jeho otec! Aby jednoducho nadviazal tam, kde mu on, Rác, jeho otec, odovzdá štafetu. A aby to potiahol ďalej. Vyššie! A preto tá škola! A prísny režim! A angličtina od rána do večera! Takto sa vychovávajú víťazi, kurva – hét szentségitt!

Karol má oduté líca. On nechce byť to, čo otec. On chce byť muzikantom. Chcel by chodiť na gitaru alebo na bubon.

Rác sa chytí za hlavu. Načo gitaru? Načo bubon? U Rácovcov sa nik nemusí učiť hrať na nejaký nástroj! Oni, Rácovci, majú dosť peňazí, aby si dali zahrať! Kedykoľvek, aj o polnoci. Karol pôjde do tej školy a basta! Iní chlapci by jasali od radosti. Sú takí, čo nemôžu študovať ani na hnojárine, lebo ich rodičia na to nemajú! On, Rác, má napríklad dvojročnú poľnohospodársku školu. To je celé jeho vzdelanie, ešte že je taký inteligentný! Jeho ro-

dičia, nech im dá pánboh večný pokoj, boli takí lakomí, že on, Rácz, musel jesť chlieb natrený maslom zo spodnej strany, aby to nevideli. Varené vajíčko mali raz do roka, na Veľkú noc! Z toho, čo Karol ráno nechá na tanieri, by bol on, Rácz, vtedy vyžil týždeň! Týždeň!

Karol mlčí. Vzborne potrasie hlavou. V tej škole, v tom Etone, sa nosia uniformy.

No a čo? Rácz splasne rukami. NO-A-ČO?! Ježišmária! On, Rácz, nosil celé detstvo montérky. Po otcovi. Aj do školy. To bola jeho uniforma. V lete bosý, v zime v gumených čižmách. Vypchával si ich novinami, do ktorých si balil aj nohy, aby mu neodmrzli prsty. Ešte že tam dolu, na juhu, nie sú také zimy! Uniformy? To je to, čo on, Rácz, bohove uznáva! Konečne z Karola urobia človeka! Koniec tým hnusným neforemným rifliam, neforemným rozgajdaným tričkám a drahým teniskám o tri čísla väčším. Mimochodom, keď je on, Rácz, pri tých teniskách, mohol by si Karol láskavo zaviazať šnúrky? On, Rácz, sa na to nemôže ani len pozeráť! On, Rácz, čaká! Tak! Tak je to správne. Ináč by si na tie šnúrky mohol Karol stúpnuť, a ako tak chodí ako nepričetný, takto, ako taký drbo, tak by mohol padnúť, udrieť si hlavu a byť ešte sprostší, ako je! A tie príšerné čapice! Štítok na čapici vymysleli na ochranu proti slnku! Tak prečo ju má Karol stále obrátenú štítkom dozadu? Vyzerá v nej ako nejaký žid! A načo vôbec nosí takú čiapku, keď je bejzbalová? Vari je Karol bejzbalista? Držal aspoň raz v ruke bejzbalovú pálku? Nie! Je ľavý na všetko! Balfas! Tam, v tej škole, v Anglicku, bude iste aj bejzbal! Naučí sa ho hrať, a hneď bude vedieť, prečo nosí tú čiapku!

Rácz dúfa, že jeho syn sa aspoň tomu poteší. Karol však nie je športový typ. Odúva sa rovnako.

A nech sa Karol láskavo narovná! rozkáže Rácz. Na tej škole ho už naučia! Dvadsať hodín telocviku týždenne! Nech Karol nevyvracia oči! Tam nebude žiadny personál, žiadna slúžka, upratovačka, tam si bude musieť Karol všet-

ko urobiť sám. A nielen sebe, ale aj iným, lebo prvý rok-dva bude robiť pucáka starším chlapcom! Dobre počul! Tak to beží na anglických internátnych školách! Šikana! Ale nech Karol neklesá na duchu: nie je to nič proti šikane, ktorú zažil Rác na vojne! Lešany u Prahy! Vojenský útvar päťdesiatdeväť-šesťdesiattri, tretí delostrelecký oddiel, siedma batéria! To bola vojna! A vydržal! Lebo je čo? Lebo je chytrý, no zároveň tvrdý a čestný!

Rác sa usmeje a zapáli si cigaru. Zoberie vzdorného synka okolo ramien a vyjde s ním veľkými sklenenými dverami na rozľahlú terasu. Voľnou rukou s cigarou medzi prstami opíše oblúk nad vysvietenou panorámou nočného mesta.

– Keď to všetko zvládneš, – povie synovi, – keď z teba pokora, odriekanie a vysoké fyzické i psychické nároky urobia lepšieho človeka, potom sa sem vrátiš a toto všetko raz bude tvoje!

Tak, ako to teraz patrí jemu, Rácovi!

Na znak spolupatričnosti potľapká Rác svojho syna po chrbte.

– Môžem už ísť dnu? – spýta sa Karol oduto.

– Vypadni, – povie sklamane Rác, zahalí sa dymom a rozdrví v dlani osemstokorunovú cigaru značky Romeo y Julietta.

Panoráma mesta je úchvatná. Rác pohľadom hľadá svetlá budov, ktoré mu patria, a pomaly sa upokojuje. V poslednom čase sa mu zle pozerá do diaľky. Všetko vidí zahmlené. Keď prižmúri oči, vidí už lepšie, ale všetko je akoby zdvojené. Rác sa zľakne. Vari len nebude on, Rác, potrebovať okuliare? On, Rác, ktorý vždy videl ako rys?

Našťastie, budovy hotelov Ambassador Rác 1 a 2 sú také výrazné, že hotelierov úľubný pohľad na nich môže spočinúť bez námahy. Rác sa na chvíľu ponorí do spomienok. Zaspomína si na časy, keď bol ničím a kúril v hoteli Ambassador. Ako sa postupne vypracoval na kráľa vekslákov a na mocného muža. Ako potom kúpil hotel

v dražbe, ako sa obklopil spoľahlivými ľuďmi a ako tvrdo zúčtoval so šiptárskou mafiou. Áno, on, Rác, je zbožňovaným i obávaným veľkým bossom. Všetci ho poslúchajú na slovo. Čo na slovo?! Na pohyb obočia ho poslúchajú! Len vo vlastnej rodine si nedokáže urobiť poriadok! Je priveľmi mäkký.

Navečer sa Rác v sprievode dvoch goríl zvezie dolu do mesta. Vojde do hotela Ambassador, prejde sa po foyeri, nakukne do baru. Potom zapne počítač vo svojej kancelárii a prezerá si tržby v jednotlivých svojich podnikoch. Jeden bodyguard stojí vonku na chodbe, druhý stojí pri dverách a na obrazovke sleduje predizbu. Okolo polnoci privlečú ľudia z Rácovej civilnej bezpečnostnej služby Sekuritátia Sabadoša, majiteľa jednej z herní v centre mesta. Neplatil za ochranu do spoločnej kasy. Rácova ochranka ho mala v merku už dlhšie, ale teraz sa ho konečne rozhodli priškripiť.

Rác požiada jedného z ochranky, aby Sabadošovi stiahol opasok. Dlho ním bije previnilca. Keď ho začne bolieť pravá ruka, chytí opasok do ľavej. Keď ho začne bolieť aj ľavá ruka, odovzdá opasok členovi ochranky, aby pokračoval. Sabadoš má chrbát a zadok rozsekaný na fašírku, plače ani baba.

Kým bodyguard bije, Rác sa bez zlosti prizerá.

– Šolík je dobrý, – povie bitému. – Keď budeš mať deti, vychová ti ich.

Správne by ho on, Rác, mal dať zastreliť, povie Rác fikajúcemu potrestanému. Vráti zakrvavený opasok ochrankárovi. Pokračuje v monológ. Za starých čias by neplatíča vylovili kdesi pri Gabčíkove. Ale je nedeľa, a on, Rác, je mäkký ako chlieb. Dnes nedokáže ani muche ublížiť. Nedokáže ani potrestať človeka, ktorý ho okráda. Ktorý okráda všetkých! A pritom by to bolo také jednoduché!

Rác si od ochrankára vypýta zbraň a priloží ju previnilcovi k slucho.

– Prásk a dobrú noc! – povie.

Pozerá Sabadošovi do zbabelých prasacích očíek. On, Rác, verí, že v každom človeku musí byť dobré jadro. Dáva preto Sabadošovi poslednú šancu. Musí však Rácovi so spätnou platnosťou zaplatiť poplatky za ochranu, plus tridsať percent úroky. Tak ako to stojí v zmluve! A od teraz už bude poctivo dodržiavať platobný kalendár. Veď tie peniaze nejdú na hlúposti! Financuje sa z nich kolektívna bezpečnosť. Keby nikto nezaplatil, nebude môcť on, Rác, platiť, vyzbrojovať a cvičiť ochranku. Aj Sabadošovu ochranku! Nastane tu bezvládie! Vrátia sa Šiptári, Cigáni! Prídu Ukrajinci, Čečenci a ktovie aká háved! Chce to Sabadoš?

Vedúci herne je telnatý muž. Sťažka sa dvíha z lavice, ku ktorej bol priviazaný. Už sa videl na onom svete. Plače od vďačnosti a z pocitu niečoho žiarivého, objímajúceho, silného. Pálčivá bolesť v chrbte sa mení na čistú rozkoš spolupatričnosti k žiarivo mocnej, prísnej, ale odpúšťajúcej a spravodlivej bytosti. Ešte nikdy Rácza nemiloval tak ako teraz. Bláboce niečo o prechodných problémoch, do ktorých sa dostal, o tom, že asi musel byť blázon, keď dvakrát za sebou vyhodil Ráciovho účtovníka. Dodatočne sa mu ospravedlní, aj mu nahradí roztrhané sako a rozbité okuliare. A navyše, preňho, Sabadoša, bude veľká česť, keď pán účtovník od neho prijme malý dar.

Rác sa rozžiari.

– To je už iná reč, Sabadoš! – povie.

Sabadoš chce bozkávať Rácovi ruky, ale Rác je zamestnaný orezávaním a zapáľovaním cigary.

Ktosi z ochranky Sabadošovi podáva otvorený vyskakovací nôž a utierku. Ten už tuší, čo bude musieť urobiť. Zbledne ako krieda, ale statočne položí ruku na mramorovú dosku konferenčného stolíka. Zdvihne nôž.

– Nie! – povie Rác nekompromisne. – Nie malíček. Palec!

S pomocou Rácových ochrankárov, ktorí sa navalia na jeho ruku s nožom, sa Sabadoš priberie do práce. Hla-

sité chrupnutie kosti čoskoro zvestuje, že dobré dielo sa podarilo. Majiteľ herne je bledý ako stena. Podáva Rác-zovi odfiknutý článok palca ľavej ruky. Chcel by sa opäť ospravedlňovať. On tie peniaze potreboval, lebo ho priškripla džundžianska mafia. Tak si zobral peniaze, určene pre Sekuritátiu.

Rác zbrunátnie.

– ČO?!?! – zrukne.

Jeho, Rácových, ľudí že otravuje mafia? Dobré on, Rác, počul? V tomto meste môže byť jediná mafia, a to mafia spravodlivosti, poriadku, prosperity a zaslúženého podielu! Rácova mafia!

Sabadoš sa opäť rozplače. Vlnu šťastia vystriedala vlna zúfalstva, potom naopak a teraz zasa späť. Tak, ako to chodí v živote.

– Toto sú akísi noví ľudia, – povie horlivo. – Šikmookí, s takýmito, aha, gambami, čudní, úplne cudzí.

Rác preniesie ocelový pohľad na ochrankárov. Ukáže na Sabadoša, akoby mu ten hovoril z duše. Tak ľudí, ktorí Rácovi platia nemalú sumu za ochranu, obťažujú akísi privandrovalci s takýmito gambami a Rácova ochranka o ničom nevie a nič nepodniká? Ako to pracujú? Kde majú oči?

Rác sa zahľadí na skormúteného Sabadoša.

– A vy? – zrukne na neho. – Čo nič nepoviete? Ste Rác-zov človek, alebo neni ste Rác-zov človek? Ako to, že sa necháte vydierať nejakými odkundesmi? Načo je tu potom Rác? Načo mu platíte? Ak vy ste lojálny voči Rác-zovi, Rác bude tisíckrát lojálnejší voči vám! Stačilo predsa len slovko povedať, a Rác by bol zakročil. Oni predsa ohrozili samotného Rácza. Napľuli mu do tváre! Ukázali mu, že Rác nevie ochrániť ľudí, ktorí sa mu zveria pod ochranu. Rácových ľudí!

Rác sa nadýchne. Stojí proti Sabadošovi a v okázalom geste zdvihne ruky. On, Rác, porušil zmluvu voči Sabadošovi! Previnil sa nelojalnosťou. Nôž! On, Rác, chce ten

nôž! RácZ sa zmocní noža, položí na stôl svoju mäsitú pestovanú ruku a očami hľadá najvhodnejšie miesto rezu.

– Nie! – kričí úpenlivo Sabadoš. – Nie! Nie!

To on, Sabadoš, sa previnil! Previnil sa nedostatkom viery! Myslel si, že platí len tak, a že keď pôjde do tuhého, aj tak mu nikto nepomôže! Teraz vidí, že to je celkom ináč! Nech to pán RácZ nerobí!

RácZ pritisne čepeľ na ukazovák, celkom hore, pri hánke.

– Bože, nie! – skríkne Sabadoš a vrhne sa po RácZovej samotrestajúcej ruke. V poslednej chvíli ju odsotí. Nôž so zacvendžaním padne na zem. RácZ si pritíska zakrvavenú ruku k hrudi. Jeden z ochranky hneď príbehne s lekárníčkou. RácZ sa s veľkopansky zdvihnutým obočím necháva ošetrovať.

– Lojalita je obojsmerná koľaj! – povie.

On, RácZ, vie niešť následky svojich chýb! Aha, nôž prenikol až ku kosti! Všetci nech sa pozerú, hét szentségitt! Nech táto jazva naveky jemu, RácZovi, aj jeho zamestnancom pripomína ich povinnosti voči ľuďom, ktorí sa im zverili pod ochranu! Odteraz bude RácZ veľmi zlý! Jemu, RácZovi, je to jasné! Civilná bezpečnostná služba Sekuritátia je nahovno. Všetci spohodlneli. Zvykli si na to, že sa ich všetci boja. Kde je napríklad Mozoň, riaditeľ? Sedí doma na riti a slope arménsky koňak! Voľakedy tu býval aj do polnoci. Nech mu niekto ihneď zavolá, aby prišiel sem! Odteraz bude všetko ináč! Zavládne tu tvrdý režim! Krízový manažment! On, RácZ, bol priveľmi mäkký, čo bola chyba! Teraz treba niečo robiť proti tej novej mafii. On, RácZ, chce vidieť niekoho z tej mafie na vlastné oči. Nech mu sem dovedú dvoch na ukážku. Živých! On, RácZ, si tu teraz sadne a bude čakať hodinu. Keď tu za hodinu nebudú dvaja z tej... akože ju... džundžianskej mafie, začne on, RácZ, robiť veľké čistky medzi svojimi ľuďmi. A teraz všetci von! A dvaja nech hneď zoberú Sabadoša aj s palcom na pohotovosť! Dnes vedia človeku prišit' aj kokot, nielen palec!

Rác osamie. Pustí si cédečko. Miestnosťou sa rozlejú tóny talianskej opery. Rác sa natiahne na pohovku a zapáli si havanu. Všelijaké myšlienky sa mu rútia hlavou. Rozrezaná koža začína bolieť. V mysli dozrieva plán.

Nuž, o pánovi Rácovi zatiaľ toľko. Táto knižka nie je o ňom, preto sa s ním nebudeme stretávať často. Občas sa ale bez neho nezaobídeme. Veď časť knižky sa bude odohrávať v jeho výsostných vodách. Napokon, čitateľ je iste zvedavý, ako to dopadne s tou džundžianskou mafiou.

Inokedy však zabrdneme aj do vôd a krajov takých vzdialených, že to prekoná našu najkošatejšiu fantáziu.

Ach jaj, už sa to opäť začína!

• • •

Video-Urban sebou náhle trhne. Zpočátku přemýšlel nad sebou. *Midlife crisis* a tak. Celý život strávil čekáním na něco. Všechno v jeho životě se mu zdálo být jen přípravou na něco světlého a jásavě nádherného, co teprve přijde. A pak si jednoho dne, v zázračně světlém okamžiku prozíratelně uvědomil, že čas čekání již dávno, dávno uplynul. S hrůzou zjistil, že život je právě to, co prožívá nyní. Tehdy se rozhlýbal, naprosto změnil své způsoby a dostavil se pocit spokojenosti se sebou samým. S tímto vědomím klidně usnul, a když se probudil, s podivem zjistil, že sedí za volantem svého nadupaného pětilitrového BMW a dvěstěticítkou se řítí po prázdné noční dálnici směrem na Prahu.

Zbrocen studeným potem a s vytřeštěnými očima polekaně vykřikne. Mikrospánek netrval dlouho, mnohem kratší dobu než virtuální čas snu, nanejvýš několik vteřin. Ale Urbanova těžká limuzína levými koly již odkrajuje první metry z prašného okraje vozovky. Sen se ho zlehka dotkl svými hedvábnými tlapkami a ulítl někam pryč. Urban si pamatuje jen závan intenzivního a slastně bolestivého